

Neděle 20.9.2015 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Jan 8,1-12: „Jdi a už nehřeš!“

Křesťanská bohoslužba je nedělním zastavením a slavností pro všechny, kteří znají Ježíše Krista a chtějí jít Jeho cestou. V křesťanském shromáždění slyšíme poselství o Bohu a slovo od Boha, pozvání k tomu, abychom žili svůj život podle Kristova příkladu. Dnes nám na konci příběhu z evangelia zaznělo stručné Ježíšovo „*Jdi a už nehřeš!*“. Na jednu stranu nám to připomíná životní realitu, ve které žijeme a do které se z tohoto shromáždění vracíme. Na druhou stranu v tom slyšíme dobrou a důležitou zprávu o tom, že s Ježíšem Kristem můžeme zvládat i ty nejsložitější životní situace.

1. Hřích a jeho stopy v životě

Pojem „hřích“ se už dnes nepoužívá. Vymizel z našeho slovníku, protože ho lidé nepotřebují. Nepotřebují ho proto, že se vzdálili od Boha a od Jeho přikázání. Neznamena to ovšem, že by zmizel hřích jako takový. Všichni mají s ním zkušenosti, i když mnozí nevědí, že je to právě hřích, s čím si nevědí rady. Bible mluví o hříchu často a nejčastěji tehdy, když pojmenovává situaci člověka před Bohem. Hřích to je duchovní stav, je to vnitřní porušení člověka, která odcizuje člověka Bohu. Je to ta stránka naší přirozenosti, která nás v myšlení, rozhodování a jednání vede pryč od Boha a od našeho poslání žít k Božímu obrazu. Nejvýraznějším projevem hříchu je pýcha, sobectví a strach. A právě to jsou ty „síly“ a „sklony“ v nás, které kazí naše dobré úmysly, brání nám v tom, abychom byli laskaví, pomáhali druhým, neopláceli zlo zlem nebo odpouštěli.

Pokud dnes někdo přece jen řekne, že „zhřešil“, pak tím myslí „prohřešek“ proti dietě, životosprávě, proti vlastnímu předsevzetí, že se nebude přejídat, že nebude jíst sladkosti, že už nebude kouřit nebo něco podobného... Ovšem ve skutečnosti je „hřích“ skrytým problémem, takovým virem, který způsobuje v životě chaos a zmatek, je nevléčitelnou nemocí lidstva. Tento duchovní problém vyřešil Bůh v Ježíšově smrti a Jeho vzkříšení. Zvítězil nad hříchem, ďáblem a smrtí a vzal pod svou ochranu všechny, kdo v Něho uvěří. – Hřích nepřestal existovat. Ovšem pro ty, kteří uvěří v Ježíše Krista, přestal být osudem. Věřící v Krista už hřešit nemusí a hřešit nechtějí. A pokud něco ve svém životě nezvládnou, mohou prosit o Boží odpuštění a začínat nově. Mohou něco změnit....

2. Manželství a jeho dnešní podoba

V našem příběhu se o hříchu mluví v konkrétních souvislostech. Předpokládá se, že známe Boží přikázání „*nezcizoložíš - nesesmilníš!*“. To mělo chránit manželství a lidskou intimitu. Dnes se takovému požadavku většina lidí vysměje. Ukazuje se, že lidé už vůbec netuší, že manželství není lidským ustanovením, nýbrž Božím darem pro člověka. Je Božím řádem pro soužití muže a ženy a má svou pozemskou i nebeskou stránku. Každé manželství nese v sobě něco z Boží skryté přítomnosti. Lidé si ovšem tento vzácný Boží dar „přivlastnili“. Muži a ženy dnes žijí spolu tak, jak jim to vyhovuje. Někteří v manželství, někteří „na hromádce“, někteří bez jakýchkoliv závazků s různými partnery. Žijí, jak se jim líbí, a žijí bez svého Stvořitele. Ovšem život bez Boha, bez odpovědnosti před Bohem je hříchem a nikomu štěstí nepřinese. Proto je důležité přemýšlet o manželství nad Bibli a před Bohem.

Farizeové a znalci Božího zákona měli v této věci jasno. Jako učitelé a strážci morálky přivádějí k Ježíši ženu a vysvětlují, že byla přistižena v posteli s mužem, který nebyl jejím

manželem. S odvoláním na Mojžíše a jeho zákon připomínají, že takový čin je hříchem a že se trestá smrtí. Vypadá to jako formalita, ale přesto se ptají Ježíše: „*Co k tomu říkáš ty?*“. Ježíš neodpovídá, nechce se o tom tímto způsobem bavit. Když duchovní vůdcové nepřestávají naléhat, odpovídá: „*Kdo z vás je bez hříchu, první hod' na ni kamenem!*“. Svou odpovědí Pán Ježíš šokuje své kritiky a vyráží jim zbraň z ruky. Ukazuje, v čem je náš problém. Zajímáme se o hříchy druhých, odsuzujeme je a povyšujeme se nad ně, ale svá vlastní selhání nevidíme nebo vidět nechceme. A to je špatně – aspoň tedy v případě křesťanů.

3. „*Jdi a už nehřeš!*“ – nové pozvání

Jako křesťané víme o hříchu, slyšíme o něm častěji než jiní a snažíme se jeho tlaky a různá pokušení zvládat. Přesto nemůžeme říct, že se nám to daří. Možná si dnes někdo z nás nemůže rychle vzpomenout na to, kdy a jak naposledy „zhřešil“. Vezmeme si náповědu.

A) První podnět nabízí **náš příběh**. Věřící a vzdělaní lidé Ježíšovy doby vidí selhání konkrétního člověka a jsou připraveni ho hned podle předpisů trestat. Ježíš nabourává jejich sebejistotu, nastavuje jim zrcadlo a říká: „*Podívejte se na sebe!*“. „*Kdo vás je bez hříchu, ať začne s kamenováním.*“ Možná to bude srozumitelnější, když si to řekneme jinak. „*Kdo z vás je bez hříchu ve vztahu k ženám, kdo z vás se nikdy nepodíval žádostivě na krásnou ženu, kdo z vás se nikdy nezapletl s cizí ženou? Kdo z vás, farizeové a zákoníci, kněží, kazatelé, starší ještě nikdy nepodlehli kouzlu ženské krásy?*“ - Když si Ježíšovu otázku položíme takto, asi nám „klesne čelist“. Farizeové přistihli ženu *in flagranti* a byli s ní hned hotovi. Až za chvíli se ukázalo, že měli taky „*máslo na hlavě*“. Nebyli bez hříchu, protože nikdo není bez hříchu. Ovšem svá selhání tajili, vytěšňovali a omlouvali. – Potřebujeme si připomínat, že žijeme z Boží milosti a že nejsme na tom před Bohem lépe než jiní....

B) Nemusíme mluvit hned o nevěře a cizoložství. Stačí, když si připomeneme **svatební sliby** a hned víme, že máme co vyznávat. V žádném manželském slibu nestojí, že muži mají nosit ženy na rukou a že jim mají snést modré z nebe. Na začátku se sice o to pokoušíme, ale pak zjistíme, že je to nad naše síly. To, co opravdu slibujeme a na co bychom neměli zapomínat, je, že budeme manželku „*milovat, vážit si jí, důvěřovat jí a že ji budeme chránit.*“ Ženy slibují, že budou svého muže „*milovat, vážit si ho, pomáhat mu a důvěřovat mu jako svému nejbližšímu pozemskému příteli.*“ Jak to vypadalo v minulých dnech? Byla v našich partnerských vztazích vždy láska, důvěra, věrnost a trpělivost? Nepadlo nějaké příkré slovo?

C) **Členský slib**. Při vstupu do církve jsme slibovali, že „*budeme žít v křesťanské lásce a duchovním společenství se všemi spolučleny a že se budeme za ně modlit. Že budeme svými dary přispívat k růstu a budování Kristova těla a podílet se na duchovní práci ve sboru a v církvi.*“ Také jsme slibovali, že „*nebudeme opouštět pobožnosti svého sboru a budeme přijímat bratrské napomínání.*“ Všichni jsme slíbili, že „*budeme finančně přispívat na práci Božího království ve sboru a v církvi.*“ Já vím, že si tyto sliby nepřipomínáme každý den. Ale jednou za čas to slyšet potřebujeme. Plníme tyto sliby? Nezapomněli jsme na něco? Pán Ježíš v našem příběhu nešťastnou ženu neodsoudil. On jí odpustil, on jí řekl, že může začít znovu. Vezměme si Ježíšovo slovo na cestu do nového týdne i my. Vyznávat hříchy není příjemné, ale důležité je to, že Ježíš Kristus na vyznání odpovídá odpuštěním. Boží milost a odpuštění přináší úlevu, pokoj a radost. Ježíšovo slovo „*Jdi a už nehřeš!*“ připomíná, že Boží milost nám dává sílu něco v životě změnit, někde se pokusit o nový začátek. Ježíš Kristus proto přišel do našeho světa, proto umíral na kříži, aby se Jeho milost a moc mohla projevit v celém našem životě. Už se nemusíme plácet v životě bez Krista. Je zde Jeho milost. **Bronislav Kaleta**